

WILKINSON च्या निरोपाची शांतता

माझे नशीब किती विचित्र राहिले आहे.

नेहमी एकटा.

इतक्या स्त्रियांमध्ये बसलेला.

कधीच केंद्रस्थानी नाही.

केवळ पाहुणा.

खरे सांगायचे तर, ती भूमिका मला कधीच अवघडल्यासारखी वाटली नाही.

दुसरीच एक गोष्ट नेहमी माझे लक्ष वेधून घेत असे.

स्त्रिया न विचारता घेतात अशी एक गोष्ट.

पैसा नव्हे.

तो नेहमीच सगळ्यात कमी रोचक भाग राहिला आहे.

त्या लक्ष घेतात.

कुतूहल.

विचार.

काळाचे तुकडे.

तुमच्या बौद्धिक ऊर्जेचे संपूर्ण भाग.

आणि बहुतेक वेळा त्यांना ते कळतही नाही.

पहिला नियम नेहमी तोच राहिला.

त्यांना हसवा.

पण मूर्खासारखे न वागता.

कारण विनोद आणि मूर्खपणा यांत मोठा फरक असतो.

पहिला संभाषण उघडतो.

दुसरा ते बंद करतो.

नाहीतर अगदी मोहक जेवणही शेवटी फास्ट-फूडच्या जेवणापेक्षा फारसे काही उरत नाही.

तेव्हाच मी पोलादाविषयीचा माझा वैयक्तिक मानवशास्त्रीय सिद्धांत समजावून सांगायला सुरुवात केली.

मी विश्वासार्ह वाटावे, अशी मला आशा होती.

माझ्यावर विश्वास ठेवला जावा, असे नव्हे.

मी एका दूरच्या सकाळची कल्पना केली.

एक माणूस एका प्रणयभेटीसाठी आपल्या गुहेतून बाहेर पडला होता.

पण त्याच्या सोबतिणीचा त्याला जाऊ देण्याचा काहीही इरादा नव्हता.

ती जंगलातून त्याच्या मागे गेली.

तो कुठे चालला आहे, हे तिला जाणून घ्यायचे होते.

कोणासोबत.

आणि का.

त्या काळी सगळेच मुक्त होते, आणि समाजशास्त्रज्ञांनी स्वैराचाराचा शोध अजून लावला नव्हता.

एका क्षणी तो संतापला.

त्या स्त्रीला पळवून लावण्यासाठी त्याने एक दगड उचलला आणि तिच्या दिशेने फेकला.

दगड एका खडकावर आपटला.

एक ठिणगी.

मग आणखी एक.

मग धूर.

बाकीचे काम वाऱ्याने केले.

आणि अग्नीचा जन्म झाला.

प्रणयभेट तत्क्षणी संपली.

जे घडले होते ते फारच महत्त्वाचे होते.

त्याचे वर्णन अजून कोणत्याही पुस्तिकेत नव्हते.

Amazon च्या पुस्तिकांमध्येही नाही.

त्याचे निरीक्षण करायला हवे होते.

ते समजून घ्यायला हवे होते.

ते वापरायला हवे होते.

टेबलाभोवतीच्या स्त्रिया शांतपणे ऐकत होत्या.

कोणीच जेवत नव्हते.

वेटरला सूप स्वयंपाकघरात परत न्यावे लागले आणि दुसऱ्यांदा गरम करावे लागले.

मग त्याहूनही विलक्षण काहीतरी घडले.

जवळच्या टेबलांवर बसलेल्या अनेक जोडप्यांनी आपल्या खुर्च्या आमच्या जवळ सरकवल्या.

जणू नाटकाचा प्रयोग चालू होता.

आणि तरीही मला फक्त त्यांना हसवायचे होते.

तोच तो क्षण होता, जेव्हा मी विश्वासार्ह राहिलो नाही.

आणि माझ्यावर विश्वास ठेवला जाऊ लागला.

मी अशी कथा सांगत होतो जी कोणीच कधी लिहिली नव्हती.

आपल्या पूर्वजांची एक शाक्य कथा.

मी थांबलो.

मी Maggy यांच्याकडे पाहिले.

“मी पुढे सांगू का?”

त्यांनी क्षणभरही विचार केला नाही.

“हो, भव्य हरामखोरा.”

आणि आम्ही सगळे खळखळून हसलो.

मग मी पुढे सांगू लागलो.

अग्नीमुळे स्त्रीला समजू लागले की हा शोध अन्नासाठी वापरता येईल.

उष्णतेने चवी बदलल्या.

तिने निसर्गालाच रूपांतरित केले.

कळत नकळत, जेमतेम वीस वर्षांपर्यंत पोहोचणारे माणसाचे सरासरी आयुर्मान हळूहळू चाळीसकडे सरकले.

अग्नीने ते दुप्पट केले होते.

जिवाणूंचा प्रादुर्भाव कमी झाला.

संसर्ग मागे हटले.

मानवी शरीराला वेळ मिळाला.

मग, एका गुहेसमोरच्या एका सामान्य दुपारी, त्याच स्त्रीने काही दगड उचलले.

तिने ते बारकाईने तपासले.

एकमेकांवर आपटले.

त्यांचा अभ्यास केला.

भट्ट्यांशिवाय.

पोलाद कारखान्यांशिवाय.

अभियंत्यांशिवाय.

तिने तो दीर्घ प्रवास सुरू केला, जो शेवटी धातूपर्यंत पोहोचणार होता.

आणि नंतर, पोलादापर्यंत.

म्हणूनच, एखादी स्त्री नसती तर मी आज इथे नसतो.

मी तुम्हाला कधीच भेटलो नसतो.

मी तुमची कदर कधीच करू शकलो नसतो.

मी जे बनलो आहे ते एका निरोपात गुंडाळून ठेवणे मला कधीच शक्य झाले नसते.

टेबलावर शांतता पसरली.

इतर सगळ्यांपेक्षा वेगळी शांतता.

ती अपेक्षेची शांतता नव्हती.

ती निरोपाची शांतता होती.

मी Maggy यांच्याकडे पाहिले.

मी त्यांच्या मुलीकडे पाहिले.

मी त्यांच्या नातींकडे पाहिले.

आणि मला जाणवले की मी एखाद्या कुटुंबाचा निरोप घेत नव्हतो.

मी एका कथेचा निरोप घेत होतो.

Wilkinson कुटुंब

तुमचे स्वागत आहे.

मी उठलो आणि निघून गेलो.

कारण स्त्रीचे अश्रू मला कधीच सहन झाले नाहीत.

Ferdinando